

Sygn. akt VIII C 291/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa K. L.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 2.300 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.300 zł (dwa tysiące trzysta złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.332 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 205 zł (dwieście pięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
4. nakazuje zwrócić na rzecz pozwanego ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt VIII C 291/17

UZASADNIENIE

W dniu 26 stycznia 2017 roku powód K. L., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. powództwo o zapłatę kwoty 2.300 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 listopada 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dalszego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 17 września 2016 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego szkody doznał powód. Po wypadku powód został przewieziony do szpitala, gdzie po przeprowadzeniu badań stwierdzono u niego ranę otwartą głowy, otarcie naskórka okolicy potylicznej, obrzęk okolicy bocznej podudzia lewego, liczne stłuczenia i siniaki na ciele. Po zaopatrzeniu ambulatoryjnym powód został wypisany do domu z zaleceniem oszczędnego trybu życia, zażywania doraźnie leków przeciwbólowych, smarowania stłuczonej kończyny oraz dalszej kontroli w poradni rejonowej. P. wypadek i okres bezpośrednio po nim stanowił dla poszkodowanego źródło dużego bólu fizycznego. Bolesny obrzęk kończyny goił się przed długi okres, co skutkowało znacznym

ograniczeniem możliwości swobodnego poruszania się powoda. Powód nie był w stanie samodzielnie wykonywać czynności życia codziennego i musiał korzystać z pomocy innych osób. Przebyte zdarzenie odcisnęło również piętno na psychice powoda, który odczuwa znaczny lęk podczas podróżowania samochodem, czy to jako kierujący, czy też pasażer. Pismem z dnia 20 października 2016 roku K. L. zgłosił szkodę pozwanemu, który decyzją z dnia 700 zł przyznał na rzecz poszkodowanego kwotę 700 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 28,85 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Nie zgadzając się z wysokością wypłaconego zadośćuczynienia powód złożył odwołanie, w następstwie którego pozwany zaproponował dopłatę w kwocie 350 zł. W ocenie powoda przyznana suma pieniężna i zaproponowana dopłata są zaniżone i nie odpowiadają jego krzywdzie. **(pozew k. 3-8)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany nie kwestionując zaistnienia zdarzenia będącego podstawą jego odpowiedzialności, podniósł, iż na skutek wypadku powód doznał wyłącznie powierzchownych urazów obejmujących liczne okolice ciała, nie stwierdzono u niego natomiast trwałego uszczerbku na zdrowiu. Powód zakończył leczenie i obecnie nie zgłasza żadnych dolegliwości. Wobec powyższego, w ocenie pozwanego, przyznane dotychczas świadczenie w pełni rekompensuje krzywdę powoda. **(odpowiedź na pozew k. 52-54)**

W toku dalszego postępowania pełnomocnicy stron podtrzymali stanowiska procesowe w sprawie, przy czym pełnomocnik pozwanego, w razie ustalenia, że podczas jazdy powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, wniósł o przyjęcie przyczynienia się powoda do powstania szkody w 50%. **(pismo procesowe k. 64-65, k. 70-72, k. 74-75, protokół rozprawy k. 88-97)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2016 roku, około godziny 21:00 w miejscowości L., na drodze krajowej nr (...) doszło do zdarzenia drogowego. Kierujący zespołem pojazdów R. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) S. C. nie zachował bezpiecznej odległości między pojazdami, w wyniku czego uderzył w tym samochodzie marki P. (...) nr rej. (...), którego kierujący zatrzymał się, celem umożliwienia włączenia się do ruchu jednostkom OSP w L.. W wyniku uderzenia samochód marki P. przemieścił się na przeciwną stronę drogi obracając się o 180° i zatrzymał się tyłem do kierunku jazdy na poboczu, opierając się przednim prawym bokiem (w okolicach słupka A) o znak drogowy. Siła uderzenia spowodowała złamanie przednich foteli (fotele te położyły się na tylnej kanapie), doszło także do pęknięcia przedniej szyby po lewej, górnej stronie, w okolicach słupka A (patrząc od zewnątrz pojazdu).

Pasażerem samochodu marki P. był powód K. L.. Zarówno kierujący samochodem P., jak i powód, w czasie jazdy mieli zapięte pasy bezpieczeństwa. (...) było wyposażone w sygnalizację niezapiętych pasów bezpieczeństwa. Po zdarzeniu osoby te wypięły się z pasów i opuściły pojazd. Pierwsza pomoc medyczna została udzielona poszkodowanym przez strażaków. Powód czuł puchnięcie lewej nogi, z głowy oraz z prawej kończyny dolnej leciała mu krew.

Za spowodowanie kolizji drogowy S. C. został ukarany mandatem. **(dowód z przesłuchania powoda 01:03:45-01:42:23 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 24 stycznia 2018 roku, zeznania świadka P. G. 00:34:42-01:00:55 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 24 stycznia 2018 roku, notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 41, okoliczności bezsporne; z akt szkody: dokumentacja fotograficzna)**

Po zdarzeniu powód został przewieziony kartką pogotowia na Szpitalny Oddział Ratunkowy Wojewódzkiego Szpitala (...) w K.. Powodowi wykonano badanie RTG podudzia lewego bez uchwytnych kostnych zmian pourazowych. W wyniku badań przedmiotowych u poszkodowanego nie stwierdzono objawów oponowych i ogniskowych (...), jak również bolesności klatki piersiowej oraz okolic brzucha. Rozpoznano otarcia naskórka okolicy potylicznej oraz obrzęk okolicy bocznej podudzia lewego. Po wykonaniu badań powód został wypisany ze szpitala z zaleceniem prowadzenia oszczędnego trybu życia, doraźnego przyjmowania leków przeciwbólowych oraz smarowania stłuczonego miejsca. Dalsze leczenie powód miał odbywać w poradni rejonowej. Z uwagi na prowadzenie własnej działalności gospodarczej

powód nie przebywał na zwolnieniu lekarskim, nie odbywał rehabilitacji, nie korzystał z dalszej pomocy medycznej. **(dowód z przesłuchania powoda 01:03:45-01:42:23 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 24 stycznia 2018 roku, zeznania świadka P. G. 00:34:42-01:00:55 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 24 stycznia 2018 roku, karta informacyjna z pobytu w (...) k. 26-26v., dokumentacja fotograficzna k. 27-29, okoliczności bezsporne)**

Z ortopedycznego punktu widzenia K. L. na skutek przedmiotowego zdarzenia doznał urazu lewej goleni w postaci stłuczenia okolicy strzałki, urazu głowy, zranienia skóry głowy, zranienia prawej łydki oraz stłuczenia okolicy lędźwiowej kręgosłupa. które to obrażenia nie spowodowały trwałego uszczerbku na jego zdrowiu. Obrażenia głowy oraz kończyny dolnej lewej miały bolesny charakter i wiązały się z trwającą około 3 tygodni dysfunkcją – bolesnością miejscową, nasilającą się przy ruchu, obciążaniu, dotyku. Początkowo bolesność była wyraźna, następnie stopniowo zanikała, aż do całkowitego ustąpienia po okresie około 6 tygodni. Natężenie cierpień fizycznych i psychicznych powoda było średnie. Powód nie wymagał pomocy osób trzecich. Rokowania co do stanu zdrowia powoda na przyszłość są dobre, zakończył on proces leczenia. Obecnie powód chodzi sprawnie bez utykania, zakres ruchu kończyn dolnych jest prawidłowy, symetryczny, bez zaników mięśniowych, obrzęków i zasinień. Ruchomość lewej stopy, stawu skokowego i kolanowego jest pełna. Od strony strzałki na goleni lewej około 15 cm nad kostką boczną występuje niewielkie zgrubienie wyczuwalne palpacyjnie, bez miejscowej bolesności. **(pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii k. 110-114)**

Powód K. L. ma 30 lat, prowadzi firmę transportową. Po wypadku przez okres około 2 tygodni powód cierpiał na dolegliwości bólowe o dużym natężeniu, miał kłopot z samodzielnym myciem, ubieraniem się, przez okres około tygodnia utykał. Przez pierwszy miesiąc powód stale używał maści przeciwbólowych oraz bandażował nogę. Z uwagi na prowadzenie jednoosobowej działalności gospodarczej powód szybko wrócił do pracy, jednak umówił się z dyspozytorami magazynowymi, że przez pierwszy okres będzie przewoził towar, który będzie ładowany i rozładowywany przez magazynierów. Zdarzenie wpłynęło na życie powoda, musiał on zrezygnować z aktywności fizycznej – gry w piłkę nożną. **(dowód z przesłuchania powoda 01:03:45-01:42:23 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 24 stycznia 2018 roku, zeznania świadka A. L. 00:11:30-00:33:14 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 24 stycznia 2018 roku)**

W chwili przedmiotowego zdarzenia, jego sprawca miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem pojazdów z pozwanym (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. w ramach polisy nr (...). **(notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 41, okoliczności bezsporne)**

Powód zgłosił roszczenie pozwanemu w formie elektronicznej w dniu 20 października 2016 roku, wzywając do wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł, skapitalizowanej renty z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich – 285 zł oraz zwrotu kosztów leczenia – 28,85 zł. Pozwany wdrożył postępowanie likwidacyjnego w toku którego ustalił, że powód na skutek przedmiotowego zdarzenia nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Decyzją z dnia 10 listopada 2016 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu zadośćuczynienia w wysokości 700 zł oraz zwrotu kosztów leczenia w kwocie 28,85 zł. Jednocześnie ubezpieczyciel zaproponował ugodowe zakończenie sprawy poprzez dopłatę 200 zł w drodze ugody. Replikując na powyższe powód wyraził zgodę na ugodowe zakończenie sporu z zastrzeżeniem, że dodatkowe świadczenie zostanie wypłacone w wyższej, aniżeli zaproponowanej wysokości. W odpowiedzi pozwany wyjaśnił, iż ostatecznie jest w stanie zaproponować dopłatę w wysokości 350 zł. **(wydruk wiadomości e-mail k. 30, k. 38, zgłoszenie szkody k. 31-34, wydruk z książki nadawczej k. 35, zwrotne potwierdzenie odbioru k. 36, decyzja k. 37-37v., okoliczności bezsporne; z akt szkody: wydruk wiadomości e-mail, opinia lekarska)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach szkodowych, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę ustalenia stanu faktycznego stanowił także dowód z przesłuchania powoda oraz zeznania

świadków, a także opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Oceniając pisemną opinię biegłego sądowego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji medycznej powoda. Wydanie opinii poprzedzało przy tym przeprowadzenie badania powoda, którego wyniki biegły uwzględnił przy formułowaniu wniosków końcowych opinii. Wydana przez biegłego sądowego opinia nie była kwestionowana przez strony procesu.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2018 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych i biegłego z zakresu medycyny sądowej na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 17 września 2016 roku, ustalenia m.in., czy powód mógł doznać opisywanych obrażeń, czy powód miał zapięty pas bezpieczeństwa, a jeśli nie, to czy przyczyniło się to do zwiększenia doznanych obrażeń, a jeśli tak, to w jakim stopniu, uznając wnioskowany dowód za zbędny dla rozstrzygnięcia. Jak wynika z depozycji powoda oraz świadka P. G., których wiarygodność nie została podważona przez stronę przeciwną, osoby podróżujące samochodem marki P. w czasie zdarzenia miały zapięte pasy bezpieczeństwa. Jednocześnie pojazd ten był wyposażony w system informujący o niezapiętych pasach, który, co jest wiedzą powszechną, w przypadku nie zapięcia pasów generuje dźwięki o dużym natężeniu. Wprawdzie jazda w takich warunkach jest możliwa, to jednocześnie niewątpliwie działanie systemu znacznie utrudnia jazdę i czyni ją nieprzyjemną. Wskazać wreszcie należy, że w toku postępowania likwidacyjnego, jak również w odpowiedzi na pozew, pozwany, będący profesjonalistą w likwidacji szkód, a nadto reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie podnosił zarzutu przyczynienia się powoda do powstania szkody, choć dysponował wówczas pełną dokumentacją z miejsca zdarzenia. W tym miejscu krótkiego komentarza wymaga charakter uszkodzenia przedniej szyby P., który zdaniem pozwanego świadczy o tym, że powód jechał bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. Otóż uszkodzenie to jest zlokalizowane w górnej, lewej części szyby, tuż przy słupku A, a więc znacznie powyżej wysokości, na której mogło dojść do ewentualnego kontaktu głowy powoda z szybą. Oczywiście pozostaje przy tym, że gdyby kontakt taki miał miejsce, powód winien posiadać obrażenia przedniej strony głowy, tymczasem jedyne obrażenia głowy powoda było zlokalizowane w części potylicznej. Na koniec wskazać należy, że wobec dużej siły uderzenia, o której świadczy zakres deformacji samochodu marki P., w przypadku uderzenia powoda w szybę przednią zakres jej uszkodzeń niewątpliwie byłby znaczny, w rzeczywistości natomiast doszło do niewielkiego pęknięcia szyby w sposób „pajęczynkowy”.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 § 1 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu – sprawcy zdarzenia obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych..., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda

wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie zdarzeniem rodzącym odpowiedzialność odszkodowawczą strony pozwanej jest zdarzenie komunikacyjne z dnia 17 września 2016 roku w konsekwencji, którego powód K. L. doznał urazu lewej nogi w postaci stłuczenia okolicy strzałki, urazu głowy, zranienia skóry głowy, zranienia prawej łydki oraz stłuczenia okolicy lędźwiowej kręgosłupa. Z uwagi na fakt objęcia posiadacza pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia, ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwane Towarzystwo (...), to strona pozwana zobowiązana jest do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.).

Podkreślić w tym miejscu należy, że pozwany ubezpieczyciel nie kwestionował swojej legitymacji procesowej biernej, ani podstawy swojej odpowiedzialności. Podnosił wyłącznie, że na skutek wypadku powód doznał wyłącznie lekkich obrażeń ciała, nieskutkujących powstaniem uszczerbku na jego zdrowiu, co czyni zgłaszane przez niego roszczenia pieniężne niezasadnymi.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.p.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2 art. 444 k.c.).

Ponadto, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 k.c.).

Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie ogólnikowo, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia.

W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (tak m.in. SN w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, LEX 80272). Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak m.in. SN w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku,

III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl.; w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40). Przy ustalaniu zadośćuczynienia nie można więc mieć na uwadze wyłącznie procentowego uszczerbku na zdrowiu. Nie odzwierciedla on bowiem psychicznych konsekwencji doznanego urazu. Konieczne jest również uwzględnienia stosunków majątkowych społeczeństwa i poszkodowanego, tak, aby miało ono dla niego odczuwalną wartość. Zważyć przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (por. wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, LEX 52766). Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia Sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX 50884).

Wydając wyrok w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze w szczególności opinię biegłego sądowego, z której wynika, iż powód nie doznał ani długotrwałego, ani trwałego uszczerbku na zdrowiu. O czym była już mowa, opinia biegłego stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedlają staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętych konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody, nie była ona również kwestionowana przez strony. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika również, aby na dzień dzisiejszy powód odczuwał znaczne dolegliwości bólowe związane z wypadkiem. Skoro jednak uszczerbek na zdrowiu jest tylko jednym z elementów istotnych dla oceny adekwatności zadośćuczynienia, to jego brak nie przesądza o bezzasadności powództwa w przedmiotowej sprawie. Jak wyjaśniono wyżej, zadośćuczynienie przysługuje bowiem za doznaną krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienia psychiczne (negatywne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, niemożnością wykonywania działalności zawodowej i wyłączeniem z życia codziennego). W omawianej sprawie Sąd nie mógł zatem pominąć dolegliwości bólowych, które pojawiły się po wypadku i trwały przez pewien okres czasu. K. L. jest osobą w relatywnie młodym wieku, czynną zawodowo. W związku z przebyłym wypadkiem powód cierpiał na dolegliwości bólowe, miał trudności z poruszaniem się, wykonywaniem czynności takich jak mycie się, ubieranie. Dysfunkcja u powoda występowała przez okres 3 tygodni, przez który powód „dochodził do siebie” po wypadku. Choć z ortopedycznego punktu widzenia powód nie doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, to jednak powyższa konkluzja nie oznacza, iż przebyte zdarzenie nie odbiło się na zdrowiu powoda i nie skutkowało cierpieniami fizycznymi. Te miały miejsce i średnie natężenie. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, że obrażenia powoda obejmowały więcej, aniżeli jeden obszar ciała, a ich kwalifikacja następowała w oparciu o dwa różne punkty tabeli służącej do oznaczenia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Równie istotne są okoliczności samego zdarzenia, które niewątpliwie wywołały duży stres u jego uczestników i pozostawiły ślad w ich psychice. Skala deformacji samochodu P. daje przy tym podstawę do wniosku, że podróżujące nim osoby, w tym powód, miały dużo szczęścia, że nie doznały poważniejszych obrażeń, a samo zdarzenie nie było tragiczniejsze w skutkach, co też niewątpliwie wpłynęło na samopoczucie psychiczne powoda. Uwadze nie może wreszcie ująć, iż w następstwie zdarzenia z dnia 17 września 2016 roku powód musiał zmniejszyć swoją aktywność fizyczną, co odbiło się na jego samopoczuciu. Powód nie mógł sobie również pozwolić na odbycie właściwej rekonwalescencji, jako jedyny żywiciel rodziny musiał bowiem szybko wznowić wykonywanie czynności zawodowych. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż dolegliwości będące następstwem wypadku nie mogą być uznane za znikome, czy krótkotrwałe.

Jednocześnie, należy mieć na uwadze, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane i utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Uwzględniając rodzaj i rozmiar doznanej przez K. L. krzywdy, jak też dyrektywę przyznawania umiarkowanego zadośćuczynienia, w ocenie Sądu, w przypadku powoda odpowiednim zadośćuczynieniem jest kwota 3.000 zł.

W związku ze zgłoszeniem przez powoda szkody pozwany wypłacił na jego rzecz świadczenie w wysokości 700 zł, a więc do dopłaty pozostała żądana kwota 2.300 zł, którą Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 listopada 2016 roku do dnia zapłaty.

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych..., zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).

W niniejszej sprawie powód zgłosił roszczenie pozwanemu w dniu 20 października 2016 roku wzywając do wypłaty m.in. zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł. Decyzję w przedmiocie należnych powodowi świadczeń pozwany podjął w dniu 10 listopada 2016 roku, a zatem żądanie powoda naliczenia odsetek od należnego mu uzupełniającego zadośćuczynienia od dnia 21 listopada 2016 roku Sąd uznał za w pełni zasadne.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Strona powodowa wygrała proces w całości, w konsekwencji była uprawniona do żądania zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 115 zł (5% od w.p.s.), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, koszty zastępstwa radcowskiego – 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 300 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.332 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Nieuiszczone koszty sądowe wyniosły w niniejszej sprawie 205 zł i obejmowały wynagrodzenie biegłego sądowego w części niepokrytej przez uiszczoną przez powoda zaliczkę. O kosztach tych Sąd orzekł zgodnie z przepisem art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. nakazując pobrać w/w kwotę od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. Ponadto Sąd nakazał zwrócić na rzecz pozwanego ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 600 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.